

Arrest

nr. 230 360 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juli 2019 *“inhoudende een weigering tot herziening van de beslissing dd. 28 november 2017”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vraagt op 9 februari 2010 bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan een visum gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader.

Hij wenst zich bij zijn familie (ouders, broers en zussen) in België te voegen.

Op 15 september 2011 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 5 oktober 2012 dient verzoeker in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 19 maart 2013 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 juni 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 16 december 2013 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 31 mei 2016 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter geplaatst.

Op 21 september 2017 wordt verzoeker ambtshalve afgevoerd.

Op 18 oktober 2017 wordt de F-kaart van verzoeker afgenomen.

1.2. Op 6 november 2017 vraagt verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.3. Op 28 november 2017 weigert de verwerende partij om verzoeker terug te plaatsen in zijn vorige administratieve toestand. Het beroep dat verzoeker hiertegen indient, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 215 002 van 11 januari 2019.

1.4. Op 17 mei 2019 vraagt verzoeker op nieuw om in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.5. Op 12 juli 2019 meldt de verwerende partij dat aan voormeld verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beste,

Op 9.11.2018 werd een nieuwe aanvraag tot herinschrijving voor betrokkene ingediend. Echter, de aanvraag tot herinschrijving van betrokkene werd reeds beslist op 28.11.2017 met bijhorend bevel. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep. Onze beslissing werd niet vernietigd door de RVV, het arrest dateert van 11.01.2019.

Betrokkene werd ten gevolge de beslissing van november 2017 geschrapt wegens verlies van het recht op verblijf. Derhalve kan betrokkene art. 19 van de wet van 15.12.1980 of art. 39 van het KB van 18.10.1981 niet meer invoeren.

Indien er een daadwerkelijk nieuw element zou zijn, kunnen we natuurlijk onze beslissing van toen kunnen herzien, echter daarvan is het bewijs tot op heden niet geleverd. Het argument dat wordt aangehaald door de raadsman van betrokkene is dat betrokkene is verhoord, dat de RSZ mijnheer beschouwt als werknemer en de fraude waarvan sprake in de beslissing van 28.11.2017 dus ten laste moet gelegd worden van de werkgever ipv aan betrokkene.

De RVV is niet meegegaan in de redenering dat de fraude ten laste moet gelegd worden van de werkgever/eigenlijke zaakvoerder, dus hoeven wij dat ook niet te doen.

We verkiezen van de beslissing van de RSZ in deze af te wachten. Voor zover uit onderzoek van de RSZ blijkt dat betrokkene wel degelijk aan de slag was als werknemer in de betwiste periode, zal de fraudecel van de RSZ dat recht zetten en is het redelijk dat wij een nieuwe evaluatie maken. Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat betrokkene evengoed tal van andere bewijsstukken had kunnen voorleggen om alsnog zijn aanwezigheid aan te tonen in de betwiste periode, hij heeft echter nagelaten dit te doen.

De beslissing van 28.11.2017 blijft behouden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“2.1.1.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, 30 mei 2017, nr. 187.756).

Dat in casu de bestreden beslissing niet motiveert op basis van welk artikel verweerder tot deze beslissing is gekomen, zodat de bestreden beslissing geenszins voldoende in rechte gemotiveerd is.

Voor verzoeker is het dan ook niet duidelijk op welke juridische grond de bestreden beslissing genomen werd, zodat er sprake is van een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is, wanneer zij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet meegegaan is in de redenering dat de fraude ten laste moet worden gelegd van de werkgever/eigenlijke zaakvoerder en verweerder dit bijgevolg ook niet hoeft te doen.

Immers, de Raad heeft zich in zijn arrest dd. 11 januari 2019 niet uitgesproken omtrent fraude in hoofde van de werkgever van van verzoeker, doch heeft enkel gestipuleerd dat de documenten die door verzoeker in beroep werden voorgelegd en waaruit bleek dat hij als zelfstandige aan het werk was, niet konden worden weerhouden, aangezien verweerder hiervan geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de beslissing van 28 november 2017.

Dienaangaande stipuleerde de Raad nog dat de wettigheid van een administratieve handeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissingen zou de Raad zijn bevoegdheid te buiten gaan.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg geen uitspraak heeft gedaan omtrent eventuele fraude in hoofde van de werkgever van verzoeker/zaakvoerder van de bvba BAKHTAR.

Bijgevolg is de bestreden beslissing dan ook manifest foutief gemotiveerd waar gesteld worden “De RvV is niet meegegaan in de redenering dat de fraude ten laste moet gelegd worden van de werkgever/eigenlijke zaakvoerder, dus hoeven wij dat ook niet te doen”.

Dat de bestreden beslissing dan ook wegens schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 Vw. en de motiveringsplicht dient vernietigd worden.

2.1.3.

Dat overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel meer dan drie maanden in verstreken, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Verzoeker werd ten onrechte ambtshalve geschrapt en heeft aan de hand van diverse documenten aangetoond dat hij België in de betrokken periode niet verlaten heeft, zodat verzoeker conform artikel 39 §7 van het Vreemdelingenbesluit, dan ook het tegenbewijs heeft geleverd België niet verlaten te hebben.

Meer bepaald heeft verzoeker documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij zowel in 2016 als in 2017 vergoed werd voor de door hem geleverde prestaties in de nachtwinkel, zodat hij wel degelijk in België aanwezig was teneinde deze prestaties te leveren.

Verzoeker is immers door de zaakvoerder van de bvba [B.] gedwongen om op zelfstandige basis te werken als verkoper in een nachtwinkel gelegen te Gavere, en wordt de bvba betaald op basis van de door hem geleverde prestaties. Om deze reden is het bedrag dat maandelijks aan verzoeker wordt uitbetaald door de bvba [B.] steeds verschillend, aangezien dit afhankelijk is van het aantal gepresteerde uren, zoals ook blijkt uit de loonafrekeningen.

Verzoeker had deze loonfiches voorgelegd bij de eerste aanvraag tot herinschrijving op 6 november 2017, doch door verweerder werden een aantal onduidelijkheden vastgesteld.

Meer bepaald stond enerzijds op de voorgelegde loonfiches vermeld dat verzoeker sinds 1 juli 2017 in dienst zou zijn bij de bvba [B.] wat zou wijzen op werken in dienstverband, terwijl anderzijds op de loonfiches zou vermeld staat dat verzoeker zaakvoerder zou zijn van de bvba [B.], terwijl nergens uit de oprichtingsakte of de navolgende aktes uit het Belgisch Staatsblad zou blijken dat verzoeker zaakvoerder zou (geweest) zijn. Evenmin zou blijken dat verzoeker als werknemer bij de bvba [B.] is tewerkgesteld.

Omwille hiervan oordeelde verweerder dat verzoeker valse documenten zou hebben voorgelegd, zodat zijn aanvraag tot herinschrijving niet kon worden gehonoreerd op basis van het algemeen principe 'fraus omnia corrumpit'.

Verzoeker heeft echter steeds met klem betwist valse of frauduleuze documenten te hebben voorgelegd.

Op de loonafrekeningen werd door het sociaal secretariaat van de bvba [B.] immers foutief vermeld dat verzoeker zaakvoerder was van de kwestieuze bvba. Ook het feit dat het sociaal secretariaat vermeldde dat verzoeker in dienst was bij de bvba [B.] sedert 1 juli 2016, was juridisch gezien foutief.

Verzoeker werkt inderdaad sedert 1 juli 2016 bij de bvba [B.], doch dit uitsluitend op zelfstandige basis. De zaakvoerder van de nachtwinkel wil immers geen personeel op werknemersbasis aanvaarden.

Dat verzoeker al meer dan 3 jaar als zelfstandige werkt, blijkt uit het attest dd. 4 januari 2018 van Xerius, dat verzoeker tijdens de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorlegde, waarbij het sociaal verzekeringsfonds bevestigt dat verzoeker minstens sedert juli 2016 als zelfstandige werkzaam is en hij prestaties levert bij de bvba [B.].

Dat er dan ook geen sprake was van valse documenten of fraude in hoofde van verzoeker.

Inmiddels werd door de sociale inspectie van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid een onderzoek ingesteld naar de bvba [B.], nu was komen vast te staan dat de aldaar aan het werk zijnde verkopers – waaronder verzoeker – door de zaakvoerder worden verplicht zich aan te sluiten als zelfstandigen, terwijl zij in werkelijkheid onder gezag staan van de zaakvoerder en zij in de feiten werknemer zijn.

Verzoeker werd in het kader van dit onderzoek op 6 mei 2019 verhoord door de algemene directie der inspectiediensten van de RSZ.

Uit dit verhoor blijkt dat verzoeker sedert januari 2015 dagelijks van 18u tot 2u werkt in de nachtwinkel uitgebaat door de bvba [B.] tegen een vergoeding van 50 EUR per nacht en dit 6 dagen in de wee, reeds meer dan 4 jaar lang. Hiervan worden nog kosten voor inwonen en internet afgetrokken.

De uitbater verplichtte verzoeker om zich als zelfstandige te laten inschrijven, doch in de feiten heeft verzoeker geen enkele vrijheid en werkt hij volledig onder het gezag van de zaakvoerder. De zaakvoerder van de bvba [B.] zal thans door de sociale inspectie verder worden vervolgd.

Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat wat verzoeker steeds heeft voorgehouden, ook daadwerkelijk klopt.

De door verzoeker voorgelegde stukken in het kader van zijn aanvraag tot herinschrijving dd. 6 november 2017 waren dan ook geenszins frauduleus.

Het was daarentegen de zaakvoerder van de bvba [B.] die een frauduleuze constructie in zijn eigen voordeel heeft opgezet teneinde verzoeker op een zo'n goedkoop mogelijke manier aan het werk te kunnen zetten.

Verzoeker heeft dan ook terecht een nieuwe aanvraag tot herinschrijving ingediend.

Echter nam verweerder op 12 juli 2019 een beslissing waarbij geoordeeld werd dat de eerder genomen beslissing dd. 28 november 2017 tot weigering van herinschrijving behouden blijft.

Dat uit alle documenten echter blijft dat verzoeker sedert juli 2016 aan het werk is bij de bvba [B.] en hij België niet verlaten heeft, zodat zijn aanvraag tot herinschrijving dient gehonoreerd te worden.

Dat verweerder in de bestreden beslissing dan ook een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat verweerder bovendien tevens de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan, nu hij heeft nagelaten de individuele situatie van verzoeker te onderzoeken, niettegenstaande verzoeker voldoende bewijzen heeft voorgelegd welke aantonen dat hij sinds juli 2016 onafgebroken in België aan het werk was en de ambtshalve schraping dan ook onterecht was.

Ook thans, nu verzoeker documenten heeft aangebracht dat door de RSZ een onderzoek wordt ingesteld naar de werkgever van verzoeker en zaakvoerder van de bvba [B.] en uit het verhoor van verzoeker duidelijk blijkt dat hij ononderbroken aan het werk is sinds juli 2016, wordt door verweerder geen rekening gehouden met al deze aantoonbare bewijzen van ononderbroken aanwezigheid van verzoeker in het rijk.

Verweerder is bij de behandeling van het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan, temeer daar verzoeker ettelijke bewijzen heeft voorgelegd dat hij ononderbroken aan het werk is sinds juli 2016 en hij tevens verhoord werd in het kader van een onderzoek door de RSZ naar zijn werkgever.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

Verweerder heeft immers nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, rekening te houden met alle door verzoeker voorgelegde documenten welke duidelijk aantonen dat verzoeker sinds juli 2016 onafgebroken aan het werk is en de ambtshalve schrapping bijgevolg onterecht was.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing op basis hiervan dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat bij de beslissing om een vreemdeling terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen, verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verweerder moet bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en er mag geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Dat verzoeker aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij sedert 1 juli 2016 ononderbroken op zelfstandige basis aan het werk is in een nachtwinkel te Gavere en inmiddels een onderzoek werd gestart door de RSZ naar de zaakvoerder van deze nachtwinkel, die zijn verkopers verplicht op zelfstandige basis te werken, terwijl zij in werkelijkheid werknemers zijn.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker minstens sedert juli 2016 ononderbroken in België verblijft en de doorgevoerde ambtshalve schrapping dan ook onterecht gebeurde.

Dat verweerder dan ook geenszins in alle redelijkheid kan stellen dat de eerdere beslissing van 28 november 2017, waarbij de herinschrijving van verzoeker wordt geweigerd, behouden blijft.

Dat verweerder dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er tevens sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing kunnen volgende determinerende motieven worden gelezen.

De verwerende partij wijst erop dat over de aanvraag tot herinschrijving reeds werd beslist op 28 november 2017 en dat deze beslissing niet werd vernietigd door de Raad nadat verzoeker hiertegen in beroep was gegaan. Verder stelt zij dat verzoeker als gevolg van de beslissing van 28 november 2017 uit de bevolkingsregisters werd geschrapt wegens verlies van het recht op verblijf en dat hij artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit niet meer kan inroepen. Er is geen bewijs van een daadwerkelijk nieuw element voorgelegd zodat de beslissing niet kan worden herzien. Wat betreft het argument dat verzoeker is verhoord en dat de RSZ hem beschouwt als werknemer en dat de fraude ten laste moet worden gelegd van de werkgever, verkiest de verwerende partij de beslissing van de RSZ in deze af te wachten. Indien zou blijken dat verzoeker wel degelijk aan de slag was als werknemers dan zal dit worden rechtgezet door de RSZ en is het redelijk dat de

verwerende partij een nieuwe evaluatie maakt. Bijgevolg besluit de verwerende partij dat de beslissing van 28 november 2017 behouden blijft.

Aldus blijkt dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477, RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet voldoende in rechte is gemotiveerd en dat het niet duidelijk is op welke juridische grond deze werd genomen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in casu een herbevestiging betreft van de beslissing van 28 november 2017, die gelet op het afgewezen beroep bij de Raad, definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit vormt in casu de juridische grond waarop de bestreden beslissing steunt.

Waar verzoeker kritiek uit op het motief *“De RvV is niet meegegaan in de redenering dat de fraude ten laste moet gelegd worden van de werkgever/eigenlijke zaakvoerder, dus hoeven wij dat ook niet te doen.”*, stelt de Raad vast dat dit een overtollig motief betreft zodat verzoekers kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige motieven zijn immers voldoende determinerend om de beslissing te schragen.

Verzoeker brengt verder geen ander concreet argument bij waaruit blijkt dat de determinerende motieven hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. Uit de beslissing 28 november 2017 blijkt dat de aanvraag tot herinschrijving werd geweigerd op grond van het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’. Daarbij werd gemotiveerd dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn aanvraag tot herinschrijving frauduleus blijken te zijn: enerzijds wordt vermeld dat verzoeker in dienst is bij de bvba B. sinds 1 juli 2016, hetgeen wijst op werken in dienstverband, en anderzijds wordt vermeld dat verzoeker zaakvoerder is van deze bvba. Uit de oprichtingsakte en navolgende aktes van deze bvba blijkt echter niet dat verzoeker zaakvoerder zou zijn of zijn geweest van deze bvba. Verzoeker werd ook nooit als werknemer tewerkgesteld bij deze bvba.

De Raad heeft in zijn arrest nr. 215 002 van 11 januari 2018 overwogen: *“Er wordt vastgesteld dat verzoeker de vaststellingen van de verwerende partij inzake de voorgelegde stukken niet betwist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de stukken die verzoeker heeft voorgelegd enerzijds vermelden dat verzoeker in dienst is bij B. BVBA sinds 1 juli 2016, wat wijst op werken in dienstverband, en anderzijds (de loonfiches) vermelden dat verzoeker zaakvoerder is van B. BVBA. In het middel erkent verzoeker dat het juridisch gezien foutief is “dat het sociaal secretariaat vermeldt dat verzoeker in dienst is bij de BVBA B. sedert 1 juli 2016” en dat het sociaal secretariaat op de loonafrekeningen “foutief vermeld heeft dat verzoeker zaakvoerder is van de kwestieuze BVBA”. Verzoeker erkent dus dat de documenten die hij heeft voorgelegd fouten bevatten aangaande zijn tewerkstelling als werknemer bij de BVBA en aangaande zijn zaakvoerderschap bij deze BVBA. Bijgevolg is het niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat deze documenten inconsistente gegevens bevatten en dus vals zijn. Verzoekers uitleg doet hieraan geen afbreuk. (...) Zoals de verwerende partij in de nota opmerkt en zoals uit de stukken van het administratief dossier blijkt, heeft de verwerende partij de stukken die verzoeker heeft voorgelegd, verder onderzocht in die zin dat werd opgezocht of verzoeker zaakvoerder was of was geweest van de BVBA, en of verzoeker werknemer was geweest van de BVBA. Onderzoek wees uit dat dit niet het geval was en verzoeker ontkent dit niet in zijn verzoekschrift.”*

Het beroep werd verworpen zodat de beslissing van 28 november 2017 definitief in het rechtsverkeer is.

Gezien het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 215 002 van 11 januari 2018 is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de beslissing van 28 november 2017 enkel kan worden herzien wanneer er een nieuw element wordt bijgebracht.

In het kader van een tweede aanvraag tot herinschrijving heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen bewijs van een daadwerkelijk nieuw element werd voorgelegd zodat de beslissing niet kan worden herzien.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in deze beoordeling te weerleggen.

Immers, waar verzoeker verwijst naar de documenten die werden voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag, stelt de Raad vast dat deze reeds werden beoordeeld door de verwerende partij en dat de Raad in het arrest nr. 215 002 van 11 januari 2018 heeft geoordeeld dat het *“niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk van de verwerende partij [is] om te oordelen dat deze documenten inconsistente gegevens bevatten en dus vals zijn.”*

In zoverre hij refereert aan het attest van 4 januari 2018 van het sociaal verzekeringsfonds Xerius, waarnaar hij louter verwees in zijn tweede aanvraag, en dat bevestigt dat hij sedert juli 2016 als zelfstandige werkzaam was en hij prestaties leverde voor de bvba B., stelt de Raad vast verzoeker hiermee niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat dit geen daadwerkelijk nieuw element betreft op basis waarvan de beslissing van 28 november 2017 moest worden herzien. Waar verzoeker bij een eerste aanvraag documenten voorlegde waarin enerzijds wordt vermeld dat hij in dienst is bij de bvba B. sinds 1 juli 2016, hetgeen wijst op werken in dienstverband, en anderzijds wordt vermeld dat verzoeker zaakvoerder is van deze bvba, verwees hij in zijn tweede aanvraag naar een document waaruit moet blijken dat hij in wezen als zelfstandige werkzaam was en prestaties leverde voor de bvba B. Door in een eerste aanvraag documenten voor te leggen die erop wijzen dat verzoeker zaakvoerder is van de bvba alsook werknemer van deze bvba en dan in een tweede aanvraag te stellen dat hij eigenlijk als zelfstandige werkte voor deze bvba, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er geen sprake is van valse documenten of fraude in zijn hoofd, zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor dat de verwerende partij dit niet weerhield als een daadwerkelijk nieuw element op basis waarvan de beslissing van 28 november 2017 moest worden herzien.

Verzoeker verwees in zijn tweede aanvraag ook naar het onderzoek dat werd ingesteld door de sociale inspectie van de RSZ naar de bvba B. en naar zijn verhoor door de RSZ. Hij stelde dat uit dit onderzoek is komen vast te staan dat de verkopers aldaar door de zaakvoerder van de bvba verplicht werden zich aan te sluiten als zelfstandige terwijl zij in werkelijkheid onder het gezag staan van de zaakvoerder en in feite werknemer zijn. Verzoeker voegde het proces-verbaal van zijn verhoor toe aan de tweede aanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met dit element en heeft besloten om de beslissing van de RSZ in deze af te wachten alvorens te mee te gaan in het argument dat de fraude, waarvan sprake in de beslissing van 28 november 2017, ten laste moet worden gelegd van de werkgever in plaats van verzoeker.

Omdat op het moment van de bestreden beslissing de verwerende partij enkel kennis had van een lopend onderzoek en een verhoor van verzoeker door de RSZ maar niet van een eindbeslissing die de bevindingen van de RSZ bevestigt, komt het de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor om het onderzoek en verhoor door de RSZ niet te beschouwen als een bewijs van een daadwerkelijk nieuw element op basis waarvan de beslissing van 28 november 2017 moest worden herzien en de beslissing van de RSZ in deze af te wachten. De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat het bij de RSZ afgelegde verhoor een loutere eenzijdige en dus subjectieve weergave van het relaas van verzoeker blijft, zolang de inhoud van dit verhoor niet wordt bevestigd een beslissing van de RSZ waarin wordt geoordeeld dat verzoeker in de betwiste periode aan de slag was als werknemer.

Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen en stukken die werden aangevoerd in het kader van een tweede aanvraag tot herinschrijving en deze op kenbare wijze, met inachtneming van verzoekers individuele situatie, heeft beoordeeld in het licht van de definitief geworden beslissing van 28 november 2017.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Hij toont verder ook niet aan dat de verwerende partij in deze onwettig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet, net zomin als een schending van artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit.

Het enige middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.4. Verzoeker stuurt, nadat het verzoekschrift reeds werd ingediend, een aangetekend schrijven waarbij hij een nieuw en bijkomend stuk voegt, met name een schrijven van de RSZ van 2 oktober 2019 waarin de RSZ oordeelt dat verzoeker voor zijn tewerkstelling bij de bvba B. onderworpen dient te worden aan het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers. De RSZ meent dat de drie constitutieve elementen van een arbeidsovereenkomst, nl. prestaties, loon en gezag aanwezig waren. Verder stelt de RSZ dat hij is overgegaan tot de ambtshalve regularisaties van verzoekers tewerkstelling voor de periode van 1 januari 2015 tot en met 6 mei 2019, steunend op de artikelen 22 en 22bis van de wet van 27 juni 1969. Ten slotte stelt de RSZ dat wegens de vaststelling van sociale fraude de verjaringstermijn van 7 jaar van toepassing is en dit op basis van artikel 42 van de wet van 27 juni 1969.

Verzoeker stelt in zijn aangetekend schrijven dat dit een cruciaal element vormt, nu blijkt dat hij geen frauduleuze documenten heeft voorgelegd en dat hij in België was tewerkgesteld en dus woonachtig was op het ogenblik dat hij ambtshalve werd geschraapt.

Hij meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat door de regularisatie de grondslag van de bestreden beslissing is verdwenen.

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden bijgetreden.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat het schrijven van de RSZ dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij hiervan geen kennis had en er dan ook geen rekening mee kon houden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gesteld: *“Indien er een daadwerkelijk nieuw element zou zijn, kunnen we natuurlijk onze beslissing van toen kunnen herzien, echter daarvan is het bewijs tot op heden niet geleverd”*. en *“We verkiezen van de beslissing van de RSZ in deze af te wachten. Voor zover uit onderzoek van de RSZ blijkt dat betrokkene wel degelijk aan de slag was als werknemer in de betwiste periode, zal de fraudecel van de RSZ dat recht zetten en is het redelijk dat wij een nieuwe evaluatie maken.”*

De verwerende partij benadrukt uitdrukkelijk dat zij een nieuwe beslissing zal nemen wanneer verzoeker daadwerkelijk een nieuw element voorlegt en dat zij, wanneer de RSZ bevestigt dat verzoeker aan de slag was als werknemer in de betwiste periode, een nieuwe evaluatie zal maken.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een nieuw element ter beschikking heeft, met name de beslissing van 2 oktober 2019 waar de RSZ besluit dat verzoeker voor zijn tewerkstelling bij de bvba B. dient te worden onderworpen aan het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers, aangezien de drie constitutieve elementen van een arbeidsovereenkomst, nl. prestaties, loon en gezag aanwezig waren.

Wanneer verzoeker een nieuwe aanvraag tot herinschrijving doet, waarbij hij deze RSZ-beslissing van 2 oktober 2019 voegt, kan de verwerende partij dan ook niet anders dan rekening houden met dit nieuwe element en de beslissing van 28 november 2017, gesteld op het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, te herzien, gelet op de ambtshalve regularisatie door de RSZ van verzoekers tewerkstelling voor de periode van 1 januari 2015 tot en met 6 mei 2019.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES